

ANNO 1756.

conferentem vitam est Epistola Canonice Dionysii Alexandrini & Novellae 13. Leonis Sapientis Imperatoris; peropportune tamen huc revocanda venit animadversio praedicti Cardinalis Baronii ad annum Christi 266. num. 11. ubi observat, Dionysium in citata Epistola opinionem suam tantummodo exposuisse, ut eam aliorum iudicio, & Basilidis praesertim, censura subiceret: Ego, non ut Doctor, hac scripsi, sed, ut cum omni simplicitate corvenit differere, meam sententiam in communi ederem, quam ut cum examinaveris sepissime, quod iustum meliusque apparuerit, vel etiam an sic de eis haberi existimes, referre. At ex adverso, nimis perspicua est ratio per Sanctum Gregorium Magnum adducta in sua Epistola, cujus partem Gratianus inferuit Can. 4. dist. 5. Natura superfluitas in culpam non valet imputari, & per hoc quod invita patitur, iustum non est, ut ingressu Ecclesiae privetur. Quod autem pertinet ad Eucharisticam Communionem, non quidem improbat Sanctus Doctor, si mulier ab illa ex reverentia se abstineat; sed si nihilominus eo etiam tempore communicet, aperte declarat, se eam non damnare: Si autem ex veneratione magna percipere non praesumat, laudanda est, sed si percipiat, non iudicanda: bonarum quippe mentium est, etiam ubi aliquo modo culpas suas agnoscere, ubi culpa non est. Itaque Graecorum disciplina hac in parte nequaquam probatur Teophillo Rainaud Tom. 16. Illius Operum, in eo, quod inscribitur: Heterocrita Spiritualia, impressi Lugduni pag. 33. n. 28. Ac ipse etiam Goarius, perpetuus caeteroquin Graecorum Rituum fautor & defensor, in notis ad Euchologiaum p. 270. ultro fatetur, in nimium rigorem vergeret, & praeter omnem regulam inveniendam esse Legem, quae menstruas mulieres a sacra mensa repellit: Mitius tamen cum impiis mulieribus agendum, & naturae imbecillitas non spontaneo se overe levantis; quidquid in adversum obiectum, & obrelescenti Graeci &c. post quae verba praemissam asserte auctoritatem Sancti Gregorii, ex citata ipsius Epistola desumptam.

Vim coactivi tam quoad earum ingressum in Ecclesiam, quam circa permittendam ipsis Dominici Corporis participationem; sermone nunc referentes ad eas, quae a partu recentis sunt, quamvis puerperii observatio in Ecclesia Latina, uti iam dictum est, non praecipiendo modo illis praescripta sit, sed mere consulendo proposita; in Graecia tamen Ecclesia viget praecipuum, ut ab ingressu Ecclesiae abstineant, donec certus dierum numerus elapsus sit: Obdientiam illam ex debito requirunt Graeci, Latini non nisi ex reverentia observantia: ita Goarius loco citato, pag. 269. In Euchologia autem leguntur preces per Sacerdotem ea occasione recitanda; sicut etiam in eodem Euchologia describitur universus ritus, quo puerperi caereonia completur.

Inter haec disciplina, & correctione habitus tam sub Urbano VIII., quam Pontificatus tempore, de hac materia diligentissime adum, quae sit, quae sit, qui ex-pungendum proposuerit ex Euchologia puerperii ritum; fuit tamen, qui suggesterit, ut tolleretur praesentio termini quadraginta dierum; utque aliae preces subrogarentur in locum illius Orationis, quae in Euchologia legitur, quaeque nimum alludere videbatur ad immunditiam legalem, ob quam Iudaei mulieres suas, quadraginta diebus post partum, ab omni commercio sequebantur, & a Templo excluderent; quae praesertim ibi minus proprie supplicari Deo videatur in hunc modum: Ab omni peccato, & ab omni sordis purgata, & sordis corporis ejus, & maculas animae abluas in quadraginta dierum cursu.

Soliditas pro- baturque aliter: Verum quam alii sapienter animadverterint, posse utique in nova Lege servari aliquem ex caere-

monialibus Ritibus antiquae Legis, dummodo id non fiat tanquam in vim ipsius Legis antiquae, quae evacuata est; sed morem gerendo ad legitimam consuetudinem, aut novo praecipio, ab eo edito, cui legislativa simul, & coercitiva potestas competere dignoscatur, uti prosequitur Vasquez cit. Tom. 3. in part. 5. Thome, disp. 210. quae. 80. art. 7., satis id visum est, ut nemo mirari iure possit, si puerperii observatio, Graecis pro Lege praescripta consilii modo proposita, non eadem ratione inveniatur. Cumque praeterea Graeci non eadem ratione, qua olim Haebrei, puerperii ritum adimpleant; neque enim Sacerdoti oblationem Judaico more afferunt; quin potius eundem Ritum sanctificaverint per appostas preces, quibus Deus rogatur, ut mulieri peccata, si quae patriverit, dimittere dignetur, invocato in hunc ipsum finem Desparae Virginis patrocinio; idcirco in sessione habita inter eos, qui a Nobis, ut initio diximus, Euchologii correctioni praepositi fuerant, die 8. Januarii 1747. conclusum fuit, nihil hac in parte innovari; Notque subinde huiusmodi resolutionem approbavimus. Pronum est enim, supra relatis Graecae Orationis verbis rectum sensum aptare, dicendo nimirum, Deum ibi rogari, ut & mulieris animam ab omni culpa penitus emundet, & corpus etiam illius liberet ab omni immunditia, non quidem legali, sed naturali quatenus spiritualem immunditiam significat; quam etiam externa corporis mundities pars sit cultus & venerationis debite erga Ecclesiam, atque res sacras; quapropter prioribus saculis Ecclesiam non ingrediebantur Fideles, nisi prius diligenter loti fuissent, uti testatur Sanctus Joannes Chrysostomus; neque privatum sacrorum Evangeliorum Codicem attingere audebant, quin antea manus lavissent.

§. 75. Haec vobis exponenda censuimus, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, per has nostras Encyclicas Litteras, ut & causas intelligatis, ob quas Apostolica Sedes laboriosam hanc provinciam jamdudum suscipendam existimavit, ut Euchologii vestri correctioni manus apponeret; & vobis compertum sit, qua diligentia, quo studio, & quam aequa prudentique ratione susceptum opus peractum fuerit. Intacta relicta sunt omnia, quaecumque reperta sunt in iis Euchologiis, quae & antiquitate, & auctoritate caeteris praestant: nihil ademptum, aut emendatum est nisi quod in recentioribus quaedam editiones, nonnullorum officiantia, aut malitia, irreplisse apparuit: omnia retenta fuerunt, quaecumque demum retineri posse visa sunt, & benigna quavis interpretatio adhibita est, ne Ritus vestri, aliqua in se labefacti videretur. Ex quibus omnibus quum sinceram nostram & Apostolicam Sedis in vos charitatem testatum vobis esse non dubitamus, tum etiam illud vos intelleduros confidimus, incredibili Nos studio, & sollicitudine urgeri, ut & vos, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, in sancta Unione constantes perseveretis, & alii aberrantes, & ad eandem societatem, & ad salutis viam aliquando per Dei gratiam revocentur. Vestrum erit in posterum correcta ac Euchologii editione uti, ac diligenter curare, ut, si nova aliqua ejusdem editio fiat, ea ad normam hujus, quae proiit anno 1754. & Typis Congregationi de Propaganda Fide, omnibus numeris exigitur; quo interclusus sit aditus erroribus omnibus, & absurdis, quae superioribus temporibus in alias quaedam editiones irreperunt, easque foedarent. Hoc denique a vobis petimus, ut Nos in ardua Ecclesiae universae procuracione laborantes, orationum vestrarum subsidio juvetis; vobisque Apostolicam Benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die 1. Martii 1756. Pontificatus Nostri Anno Decimosexto.

PONT. A. XVI.

ANNO 1756. LV.

PONT. A. XVI. LV.

FACULTAS TRIBUTUR

JACOBO III. Magnae Britanniae Regi, ut S. Eucuaristiam possit suscipere, de Spirituales Directoris sui consilio; est post mediam praecedentem noctem jentaculum aliquod, sic exposcente valetudine, sumperit.

Dilecto Filio Magistro Ludovico de Valentibus Sancti Officii Assessori.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili Noster, salutem & Apostolicam Benedictionem.

QUADAM, de more, tibi impertita audientia, detulisti ad Nos postquam aequae religiosum Carissimum in Christo Filium nostrum Jacobi III. Magnae Britanniae Regis, liceret ut sibi Eucharisticum sumere Sacramentum, est de media nocte adventante diem, quo sacris Mysteriis participem fieri cupit, quandoque, ex aegra valetudine, cibum aliquem sumere cogatur, quo vires reficiat, atque id quidem haud se facere paratum esse, nisi sui Confessarii consilium & approbatio accesserit.

§. 2. Facillioris doctrinae Theologus responderet, nulla Regem indigere dispensatione, cum res sit de exiguo cibo, necessitate cogente, non ex animi levitate sumpto, atque non minus in naturali jejuniu, quam in Ecclesiastico materiae, ut inquit, parvitas indulgeatur. Verum opinio isthaec, est a Pasqualigo propugnata, falsa est; veluti pluribus demonstrant Suarez in 3. part. tom. 3. quae. 80. art. 3. disput. 68. sect. 4. §. Dico secundo. Salmaticenses tom. 1. Cursus Theologici Moralis tract. 4. cap. 7. quae. 4. num. 66. Eandemque refutavimus ipsi pro viribus ac facultate, in nostro Tractatu de Sacrificio Missae sect. 2. cap. 4. §. 2. Patavinae editionis. Alia itaque via insistendum, his quae sequuntur, praepositis.

§. 3. Primum, est peramabilis Redemptor noster factus sui Corporis Communionem participes fecerit Apostolorum non jejunus; cum tamen peculiaribus quibusdam gravioribusque de causis id praestiterit, haud tamen adempti ipse Ecclesiae suae auctoritatem constituendi, prout praesentis constituit, ne cui, Viatici, alisque paucis exceptis casibus, videndis apud Theologos Morales, non jejunio, & quidem a media superiori nocte Communionem praecedente, Eucharisticum Sacramentum ministraret. Rem hanc tradat S. Augustinus Epist. 54. alias 118. ad Januarium cap. 6. ubi postquam retulit, Christum Discipulis non jejunis Corpus suum ministrasse: Liquido apparet, quando primum acceperunt Discipulis Corpus & Sanguinem Domini, non eos accepisse jejunos; ita subdit: Numquid tamen propterea calumniandum est universae Ecclesiae, quod a jejunis semper accipitur? Ex hoc enim placuit Spiritui Sancto, ut in honorem tanti Sacramenti in os Christiani prius Dominicum Corpus intraret, quam caeteri cibi. Quod, post S. Augustinum, traditur quoque a Magistro Sententiarum in 4. Sent. dist. 8. & a S. Thoma 3. part. quae. 80. art. 8. Suntque in hoc ipsam gravia, & momentosa verba Pontificis S. Nicolai I. ad consulta Bulgarorum c. 65.

§. 4. Alterum, cum generali lege caveatur, ut non nisi jejunio universum sacra ministraretur Communio, quam ipsam legem innuit quoque Synodus Constantientis sess. 13. ubi haec leguntur: Huiusmodi Sacramentum non debet confici post eam, neque a Fidelibus recipi non jejunis, nisi in casu infirmitatis, aut alterius necessitatis, a jure, vel Ecclesia concessio, vel admissio. Accio uno non comprehenso ne casu expressi possit licite accipere laicis, si non jejunio, sed in casu infirmitatis, aut alterius necessitatis, a jure, vel Ecclesia concessio, vel admissio. Accio uno non comprehenso ne casu expressi possit licite accipere laicis, si non jejunio, sed in casu infirmitatis, aut alterius necessitatis, a jure, vel Ecclesia concessio, vel admissio. Accio uno non comprehenso ne casu expressi possit licite accipere laicis, si non jejunio, sed in casu infirmitatis, aut alterius necessitatis, a jure, vel Ecclesia concessio, vel admissio.

SI CONCEDE LA DISPENSA

Alla Maesta di Giacomo III. Re della Gran-Bretagna di potersi comunicare col consiglio del suo Padre Spirituale, ancorche dopo la mezza notte precedente abbia preso qualche ristoro per l'indigenza della sua complessione.

Dilecto Filio Magistro Ludovico de Valentibus Sancti Officii Assessori.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili Noster, salutem & Apostolicam Benedictionem.

IN una delle solite udienze, che le diamo, ella pio desiderio di poter ricevere la Sacra Eucuaristia, ancorche dopo la mezza notte precedente al giorno, in cui vuol comunicarsi, per le sue indisposizioni venga tal volta stretto a prendere qualche poco di ristoro, esibendosi a non ricevere la Sacra Comunione nel modo predetto, che col consiglio, ed approvazione del suo Confessore.

§. 2. Un Teologo, come suol dirsi, della manica larga, risponderebbe, che sua Maesta non ha bisogno di veruna dispensa; trattandosi d'un piccolo ristorativo, ammette prelo per bisogno, non per capriccio; ed ammettendosi non meno nel digiuno Ecclesiastico, che nel digiuno naturale, la parvita della materia. Ma quest'opinione, benché sostenuta dal Pasqualigo, è falsa, come ampiamente comprovano il Suarez in 3. part. tom. 3. quae. 80. art. 8. disput. 68. sect. 4. §. Dico secundo; i Salmaticensi nel tom. 1. del loro Corso Teologico Morale tract. 4. cap. 7. quae. 4. num. 66. e Noi stessi, quanto abbiamo potuto e saputo l'abbiamo impugnata nel nostro Trattato del Sacrificio della Messa sect. 2. cap. 4. §. 2. dell'edizione di Padova. E' d'uopo dunque il camminare per altra strada, permettendo le seguenti cose.

§. 3. La prima, che benché il nostro amabilissimo Redentore desse la Comunione agli Apostoli, che non erano a digiuno, avendo però ciò fatto per motivi particolari, e rilevanti, non ha tolto alla sua Chiesa l'autorità di stabilire, come ha fatto, che, eccettuato il caso del Viatico, ed eccettuati altri pochi casi, che si possono vedere ne' Libri de' Teologi Morali, non si digiuno la Sacra Comunione, se non a chi è digiuno, e digiuno dalla mezza notte antepastata, e precedente alla Comunione. L'argomento è trattato da S. Agostino nell'epist. 54. altre volte 118. ad Januarium al cap. 6., ove dopo aver esposto, che Cristo diede la Comunione ai Discipoli, che non eran digiuni: Liquido apparet, quando primum acceperunt Discipuli Corpus & Sanguinem Domini, non eos accepisse jejunos; così soggiugne: Numquid tamen propterea calumniandum est universae Ecclesiae, quod a jejunis semper accipitur? Ex hoc enim placuit Spiritui Sancto, ut in honorem tanti Sacramenti in os Christiani prius Dominicum Corpus intraret, quam caeteri cibi. Il che, dopo S. Agostino, viene anche insegnato dal Maestro delle Senten. in 4. Sent. dist. 8., e da S. Tommaso nella 3. part. quae. 80. art. 8. Egravi e sentate sono in questo proposito le parole del Pontefice S. Niccolò I. ad consulta Bulgarorum cap. 65.

§. 4. La seconda, che, essendovi la legge universale, non si dia la Comunione ordinariamente, se non a chi è digiuno, legge anche indicata dal Concilio di Costanza alla sess. 13., ove così si legge: Huiusmodi Sacramentum non debet confici post eam, neque a Fidelibus recipi non jejunis, nisi in casu infirmitatis, aut alterius necessitatis, a jure, vel Ecclesia concessio, vel admissio. Accio uno non comprehenso ne casu expressi possit licite accipere laicis, si non jejunio, sed in casu infirmitatis, aut alterius necessitatis, a jure, vel Ecclesia concessio, vel admissio. Accio uno non comprehenso ne casu expressi possit licite accipere laicis, si non jejunio, sed in casu infirmitatis, aut alterius necessitatis, a jure, vel Ecclesia concessio, vel admissio.

ANNO 1756. ergo in vitæ discrimine constitutum Sacram Eucharistiam ministrare, pervallâ oppugnat sententiam asserentium, id ipsi licere ex dispensatione Episcopi: Non potest Episcopus dispensare, quia est præceptum univocale totius Ecclesie, & nulla auctoritate, vel consuetudine constât, datam esse Episcopo facultatem dispensandi in illo. Per se autem non potest inferior in lege Superioris dispensare. Firmissimum in hac regulam contentit Cardinalis de Lugo, de Eucharistia disp. 16. sect. 2. num. 55. & hæc sunt ejus verba: In hoc præcepto jejunii naturalis dispensare potest solus Papa. De facto autem neque ipse dispensare solet. Dignumque animalverione est præpositum verbum solet, innuens, rariora esse similibus dispensationum exempla, veluti scilicet expendit Tamburinus in methodo expeditæ Communionis cap. 2. §. 8.

§. 5. Tertium, quandoquidem omnem dispensationem ex causa esse oportet, in proposito autem facti specie unica tantum videtur rigidi pietati ac religioni Regis Britannici, Eucharistico Pope se frequenter recitantis, expendendum propterea est, an satisfactio hæc causa sit, numve afferri possint vetera similibus dispensationum exempla; Nos enim diffinitiones quidquam agredimur novi; quod itulit Prædecessores Nostri præstitimur.

§. 6. Ut facilius implorata dispensationi fiat locus, potest quisquam ad disciplinam confugere quarundam Ecclesiarum Africae, in quibus Christianides feria sexta majoris Hebdomadæ cenati Sacram fumebant Communionem, idque ex religio cultu erga institutionem Sanctissimi Sacramenti, ut prædictum est, a Christo Jesu Apostolis, postquam comederant, distributi: Nonnullis probabilis quaedam ratio delectavit, ut uno certo die per annum, quo ipsam Cenam Dominus dedit, tanquam ad insigniorem commemorationem, post cibos offerret, & acciperet Corpus & Sanguinem Domini. Verba sunt Sancti Augustini in cit. Epistola ad Januarium cap. 7. ad dicit toleranti in Occidentibus & Orientalibus Ecclesiis praxim; cum scilicet post Baptisma Communionem ministratur infantibus, quibus matres vel nutrices, etiam ante sumptam Sacram Eucharistiam, eorum imbecillitatem commiserando, hæc exhibere permittebantur; ad epistolam 125. Sancti Joannis Chrysostomi ad Cyriacum Episcopum, ubi Vir sanctus incusatus, quod Communionem pallo cuidam ministrasset, his respondet: Quod si mihi obnoxia manere id obficere pergunt, Paulum etiam de dignitatis gradu deficienti, qui cenatus universam domum baptizavit, Domino item ipsi auctoritatem abrogent, qui Apostolis post cenam Communionem dedit; ac denique ad celebre factum S. Udalrici Augusti Episcopi, de quo in Chronica incerti Auctoris ad annum 978. hæc leguntur. Iste Udalricus Episcopus fecit prandium cum Conrado Constantiensis Episcopo, & eodem die, facta prandio, celebravit Missam cum Clero, & populo. De hoc accusatus respondit: ego non comedi, sed charitas.

§. 7. In nostro Tractatu de Synodo Diocesana novissima editionis lib. 6. cap. 8. n. 4. egimus de Communionem in nonnullis Ecclesiis feria quinta in Cena Domini ministrari solita etiam non-jejunis, deque Eucharistia infantibus porrecta illico post Baptismum; verum monumenta ista viam nihil facilitatem ad id, quod propostimus, efficiunt. Inveidam quippe usum communicandi post commestione serâ quinta majoris Hebdomadæ proficere subinde Patres Synodi tertie Carthaginensis, quorum decreto congruit omnino Canon 29. Concilii Trullani habiti anno 692. ut etiam videtur est in eruditiss. adnotationibus P. Lupi ad dictum Canonem Trullanum, & apud Juvenin de Sacramentis differt. 4. quest. 8. art. 2. §. 1. conclus. 2. Quod autem spectat ad Communionem pueris, statim post Baptismum ministratam, jam a quadragesimo & amplius annis ritus in Occidentali Ecclesia obsolevit. Nonnulla quidem quidem superflua adhuc vestigia in Orientali Ecclesia; at & ipsa quodque pædetentim & antea, & nunc quoque temporis studuit ab eo deflectere, quemadmodum latius offendimus in nostris epychicis Litteris ad Missionarios per Orientem §. 24. typis editis superiore anno 1755.

§. 8. Mox supra indicata Epistola S. Joannis Chrysostomi genuinum ejusdem opus agnoscitur a

un ammalato, che è in pericolo di morte, impugna con molto vigore l'opinione di quelli, che dicono poterlo fare colla dispensa del Vescovo: Non potest Episcopus dispensare, quæ est præceptum univocale totius Ecclesie, & nulla auctoritate, vel consuetudine constât, datam esse Episcopo facultatem dispensandi in illo. Per se autem non potest inferior in lege Superioris dispensare. Concorda in questa massima il Cardinale di Lugo de Eucharistia disp. 16. sect. 2. num. 55. ed ecco le di lui parole: In hoc præcepto jejunii naturalis dispensare potest solus Papa. De facto autem neque ipse dispensare solet: essendo degna di riflessione la predetta parola, solet, che addita, essere rari i casi di simili dispense; come molto bene considera il Tamburino in methodo expeditæ Communionis cap. 2. §. 8.

§. 5. La terza, che, dovendo in ogni dispensa intervenire la causa, e non essendovi nel caso presente altra causa, che quella di soddisfare alla pietà e devozione della Maestà del Re Britannico, che con frequenza si cita del Pate Eucaristico, e d' dopo l'esaminare, se questa sia causa sufficiente, e se vi siano esempi di simili dispense accordate; essendo Noi molto renitenti a far passi nuovi, e non fatti da' nostri Prædecessori.

§. 6. Per agevolare la strada alla richiesta dispensa taluto potrebbe ricorrere alla pratica d' alcune Chiese dell' Africa, nelle quali i Fedeli ricevevano la Sacra Communionem nel Giovedì Santo dopo aver mangiato; e ciò per devozione verso l' istituzione del Santissimo Sacramento, che, come si è detto, fu distribuito da Gesù Cristo agli Apostoli, che avevano mangiato: Nonnullis probabilis quaedam ratio delectavit, ut uno certo die per annum, quo ipsam Cenam Dominus dedit, tanquam ad insigniorem commemorationem, post cibos offerret, & acciperet Corpus & Sanguinem Domini; sono parole di Sant' Agostino nella citata lettera ad Januarium cap. 7. alla tolleranza mantenuta nelle Chiese d' Occidente, e d' Oriente, allor quando dopo il Battesimo davasi ai fanciulli la Sacra Communionem, ai quali, prima anche di ricevere la Sacra Eucharistia, compatendo la loro indigenza, si permetteva alle madri, e alle nutrici il dare il latte: alla lettera 125. di S. Giovanni Grisostomo ad Cyriacum Episcopum, ove il Santo accusato d' aver data la Communionem a chi prima aveva mangiato, risponde nel modo seguente: Quod si mihi obnoxia manere id obficere pergunt, Paulum etiam de dignitatis gradu deficienti, qui cenatus universam domum baptizavit, Domino item ipsi auctoritatem abrogent, qui Apostolis post cenam Communionem dedit, e finalmente al celebre fatto di S. Udalrico Vescovo d' Angulla, di cui si legge nella Cronaca di Autore incognito all' anno 978. quanto siegue: Iste Udalricus Episcopus fecit prandium cum Conrado Constantiensis Episcopo, & eodem die, facta prandio, celebravit Missam cum Clero, & populo. De hoc accusatus respondit: ego non comedi, sed charitas.

§. 7. Nel Nostro Trattato de Synodo Diocesana dell' ultima stampa al lib. 6. cap. 8. num. 4. abbiamo discusso della Communionem, che in alcune Chiese davasi nel Giovedì Santo anche a quelli, che non erano a digiuno, e dell' Eucharistia, che amministravasi ai fanciulli immediatamente dopo il Battesimo; ma questi monumenti in nulla rendono più agevole la strada per arrivare alla metà. Imperocchè l' usanza di comunicarsi nel Giovedì Santo dopo aver mangiato, fu dipoi severamente proibita da' Padri del terzo Concilio Cartaginese, al decreto de quali in tutto e per tutto è uniforme il Canone 29. del Concilio Trullano, tenuto l' anno 692. come anche può vedersi nelle note erudite del P. Lupo sopra il detto Canone Trullano, e nel Juvenin de Sacramentis diff. quest. 4. §. 1. conclus. 2. Ed in ciò che appartiene alla Communionem, che davasi ai fanciulli immediatamente dopo il Battesimo, già sono più di quattrocento anni, che questo rito non si pratica, nella Chiesa Occidentale. Ne resta qualche vestigio nella Chiesa Orientale; ma questa pure a poco a poco se n' è andata; e se ne va ritirando, come abbiamo di fatto dimostrato nella nostra Lettera enciclica ai Missionari d' Oriente al §. 24. Rampata l' anno passato 1755.

§. 8. La lettera di S. Gio: Grisostomo, poe' anzi nominata, è riconosciuta per genuina dal Lupo dal

PONT. A. XVI. Lupi, Tillemontio, & Montfalconio; verum tanquam supposititia rejicitur molis haud levis conjecturis ab erudito Patre Stillingio, Bullandiano operis prosequutore in Acta S. Joannis Chrysostomi illustrata, edita anno 1753. nobiscum dicata, uti videre est §. 69. num. 1072. & seg. ac præcipue num. 1081. At, ut ut Epistola genuinum opus S. Joannis Chrysostomi haberi vellet, Vir Sanctus haud probat, Communionem ministrari cuiquam non jejuno, inficiatur fe unquam eandem porrexisset pacto; profertur, siquid ejusmodi attentasset, dignum se, qui de Episcoporum Catalogo, atque Fidelium Elektorumque libro expungatur: subinde vero ex quodam orationis impetu superaddit ea, quæ superius allata sunt de Communionem non jejunis a Christo exhibitâ; ita ille inquit: Multa adversum me struxerunt, ajuntque, me post epulas quibusdam Communionem impertiisse. Hoc si feci, de Episcoporum libro nomen meum expungatur, nec in Orthodoxæ Fidei volumine scribari, quoniam ecce, si quidquam ejusmodi perpetravi, Christus o regna suo me absciat: hisque verbis cum addat Chrysostomus cætera superius expressa, facile intelligitur, hæc quemdam animi impetum importare, & argumentandi modum, quo utuntur plerique, qui post factum solide inficiuntur, ultra progressi, non ventur ex falsa hypothese illud concedere, pugnantem tamen nullatenus exinde confici, quæ adversarius inferre contendit. De S. Udalrico Episcopo nihil plane addemus; eo communisque fabella sit illud, quod quidam de eo purpuris putant, ut inquit Christianus Lupus in notis ad Can. 29. Trullanum, & latius prosequitur recens eruditus Catalanus in suis Commentariis ad eundem Canonem.

§. 9. Itaque cum ea, quæ hucusque demonstrata est, via minus tuta reperitur: aliam inire opus est, eritque hæc haud ita vetustis monumentis suffulta, propterea quod nititur proximiorum temporum concessioibus a Prædecessoribus Nostri emanatis. In secreto Vaticano Tabulario inter Brevis Prædecessoris nostri Pii IV. tom. 18. num. 63. extat Breve ab eodem Pontifice ad preces Sebastiani Lusitanæ Regis relaxatum, in quo Sacerdotibus per Indias enunciati Regisdominio subjectas commorantibus, qui vel ob contractam ægritudinem, vel cæli inclementiam, post noctem mediam, aliquem sumunt cibum, si facultas successivo die Sacrum peragendi. Innocentius XIII. Pontifex per suas Apostolicas litteras in forma Brevis Romanorum Reginae Elisabethæ Christianæ concessit facultatem sumendi Eucharistiam, etiam post aliquod degustatum cibum, quo die in Bohemiam Regiam ungi solemniter, coronarieque debebat; ita exposcente imbecilli ejusdem valetudine, quæ tam diuturnam functionem, nullo recreata cibo, perferre non potuisset. Tecum, ut diste tua undionis & coronationis die, necessarium jentaculum, antequam Sanctissimum Eucharistia Sacramentum suscipias, sumere libere & licite possis & valeas, harum serie dispensamus. Simileque Indultum ab eodem Pontifice datum reperitur regnanti Regi Christianissimo, qui cum solemnibus Consecrationis suæ die Sacram Communionem sumere deberet, eaque tunc esset ætate, in qua nondum obfirmata valetudine uteretur, justum ingesserat timorem, ne ullo prægrugato cibo, tam diuturnæ functioni non posset interesse. Perspectum denique est quid quotannis fiat Romæ in Pontificio Sacerdotio Nativitatis Domini; in eodem quippe celebratur Missa ante mediam noctem, nec semper ab eo, qui præcedenti die ab omni cibo abstinerit. Scribere nonnulli, singulis annis concedi Pontificis dispensationis litteras in forma Brevis; at id a veritate aberrat. Verum cum Pontifici perfectum sit, qua hora celebratur Missa; innotescat quoque haud semper esse jejunum qui Sacrificium offert, nec tamen quidquam obloquatur, nec quidquam statuat, remque ita transigi sinat, locus sit tacite cuidam dispensationi, quæ tutam efficit conscientiam ejus, qui ea nocte Missam celebrat non jejunis; uti a Nobis fuit pluribus demonstratum in Nostro Tractatu de Synodo Diocesana novæ editionis lib. 6. cap. 8. num. 13. & sequent.

dal Tillemont, dal Montfalcon; ma con molte fode congetture è rigettata come apocrita dall'erudito Padre Stillingio, Continuatore Bullandiano, nell' Atti di S. Giovanni Grisostomo, illustrati e stampati nell' anno 1753., ed a Noi dedicati, come può vedersi al §. 69. num. 1072. e seg., e particolarmente al num. 1081. Ma, quand' anche la lettera fosse genuina di S. Giovanni Grisostomo, il Santo non approva, che si dia la Comunione anche a chi non è digiuno; nega di averla mai amministrata a chi aveva mangiato, si protesta, che, quando l'avesse fatto, meriterebbe d'essere scancellato dal numero de' Vescovi, e dal libro de' Fedeli, e degli Eletti; e poi per impeto di discorso aggiunge quanto di sopra si è esposto della Comunione data da Cristo a chi non era digiuno: ed ecco le di lui parole: Multa adversum me struxerunt, ajuntque, me post epulas quibusdam Communionem impertiisse. Hoc si feci, de Episcoporum libro nomen meum expungatur, nec in Orthodoxæ Fidei volumine scribari, quoniam ecce, si quidquam ejusmodi perpetravi, Christus o regna suo me absciat: e a queste parole soggiungendo il Santo le altre di sopra riferite, non vi vuol molto a comprendere, che queste sono uno sfogo, ed un modo di argomentare, del quale tanti si servono, che dopo aver fondatamente negato il fatto, s' avanzano a dire, che, quando per impossibile fosse vero, da esso non si può dedurre la conseguenza, che l'averlarlo ha preteso d'interire. Nulla diremo di S. Udalrico Vescovo, essendo una pura favola quello, che taluno racconta di lui, come accenna Cristiano Lupo nelle note al Cap. 29. Trullano, ed ampiamente prosegue il moderno erudito Catalano ne' suoi Commentari sopra lo stesso Canone.

§. 9. Non essendo dunque sicura la strada indicata, fa di mestieri tentarne un'altra; e questa è la recente scoperta di Pontifici dispensationis. Ed una simile concessione si trova fatta dallo stesso Pontefice Innocenzo XIII. in una sua Lettera Apostolica in forma di Breve concessa alla Regina de' Romani Elisabetta Cristina licenza di poter ricevere l'Eucharistia, ancor dopo che aveva mangiato, nel giorno, in cui doveva essere solemnemente unta e coronata come Regina di Boemia, così esigendo la debolezza della sua complessione, che in una funzione così lunga, senza qualche preventivo ristoro, non avrebbe potuto resistere: Tecum, ut diste tua undionis & coronationis die, necessarium jentaculum, antequam Sanctissimum Eucharistia Sacramentum suscipias, sumere libere & licite possis & valeas, harum serie dispensamus. Ed una simile concessione si trova fatta dallo stesso Pontefice al presente Re Cristianissimo, che nel giorno della sua consecrazione dovendo ricevere la Santa Comunione, ed essendo allora in un'età, in cui ancora non aveva bene stabilita la complessione, aveva data occasione da un giusto timore, che senza essersi prima cibato non avesse potuto assistere ad una così lunga funzione. Nota finalmente è quanto ogni anno succede in Roma nella Cappella Pontificia nella Notte di Natale, celebrandosi nella medesima la Messa prima della mezza notte, e non celebrandosi sempre da chi nel giorno precedente si è astenuto dal mangiare. Alcuni hanno scritto, che ogni anno si fa la spedizione dal Papa d' un Breve di dispensa; ma ciò non è vero: ma sapendo il Papa l'ora, in cui si celebra la Messa, e sapendo, che chi la celebra, non ha sempre mantenuto il digiuno, e nulla di ciò parlando, e nulla fu ciò disponendo, e lasciando correre, subentra una certa tacita dispensa, che assicura la coscienza di chi celebra la Messa in quella Notte, dopo aver mangiato; come da Noi ampiamente si è dimostrato nel nostro Trattato de Synodo Diocesana dell' ultima stampa al lib. 6. cap. 8. num. 13. e seg.

178
ANNO 1756
Si prova, che neppure questi sono pienamente adattati al caso presente.

§. 10. Si accosano, è vero, questi esempi al caso nostro, assai più degli altri prima riferiti; ma non arrivano al segno, che da Noi si ricerca: discorrendosi ora d'una Comunione, che si fa per singolare pietà e divozione, ed avendo luogo gli esempi ultimamente indicati nella celebrazione della Messa, o ricevimento dell'Eucaristia, in una tal qual maniera ammirazione, o scandalo. Concesse, come si è veduto, Pio IV. a' Sacerdoti delle Indie il dire la Messa, ancor dopo aver preso qualche cibo, o aver bevuto dopo la mezza notte; ma, non essendovi in quelle parti gran numero di Preti, ogni Sacerdote era obbligato a celebrare ogni giorno la Messa: Quodque nonnulli Presbyteri, qui aut propria infirmitatis, aut aeris intemperie occasione, quibusdam remediis comestibilibus, aut potabilibus nocte uti consueverunt, aut ibidem, si ipsos contingat post mediam noctem eisdem remediis uti, licere sibi Missam, ad cuius celebrationem ob penuriam aliorum Presbyterorum in illis partibus quotidie tenentur, die sequenti celebrare. Queste sono le circostanze del caso esposto al Papa; ed esso riasumendole nella concessione, così soggiugne: Si eos diuis remediis post mediam noctem uti contigerit, si urgentissima fuerit celebrandi necessitas, ac paululum inde dormierint, nihilominus Missam die sequenti celebrare libere & licite valeant, auctoritate Apostolica &c. licentiam & facultatem concedimus & impartimur. Facile poi farà a ciascuno il considerare, che dovendosi, per soddisfare non meno alle regole, e Rituali, che per edificazione de' popoli, ricevere la Sacra Eucaristia da' Re, e da' Potentati nel giorno della loro consacrazione, la dispensa Pontificia di poter in quel giorno comunicarsi ancor dopo aver preso qualche poco di cibo, non riguardata una comunione privata, che si faccia per privata divozione, ma un pubblico ricevimento dell'Eucaristia, che tralasciato, avrebbe recato ammirazione, e scandalo: ed in consimili circostanze può dirsi, che proceda quanto si è riferito in ordine a chi celebra la Messa nella Notte di Natale nella Cappella Pontificia; essendo troppo necessario, che in quella Notte non si tralasci nella Cappella del Papa la sacra funzione, e non essendo così facile il trovar semper un Cardinale, che, non ostante l'età, in cui per lo più si trova chi è decorato dalla detta dignità, possa mantenere il digiuno naturale della mezza notte precedente all'altra, in cui canta la Messa nella Cappella. Si aggiugne, che non è in veruna maniera praticabile il cominciare la Messa dopo la mezza Notte, mentre vi assistono i Cardinali, gli Arcivescovi, e i Vescovi, e i debbono nella mattina seguente tornare in ora competente alle altre funzioni della Cappella, il che non fanno, senz'aver prima dette le tre Messe nelle loro Cappelle private: come da Noi si è ampiamente discusso nel nostro Trattato de Synodo Diocesana al luogo citato.

§. 11. L'unico esempio dunque di Comunione prioritiva, fatta, per divozione, dopo aver ottenuta dal Sommo Pontefice la licenza di poterla fare, anche dopo aver presa qualche piccola refezione, così esigendo la stanchezza ed il bisogno della complessione naturale, è quello dell'Imperatore Carlo V. Pensò questi, e risolvette di cedere, comescere, gli Stati d'Alamagna a Ferdinando suo fratello, che poscia ancora fu riconosciuto Imperadore; e di cedere gli altri Stati, come anche fece, a Filippo suo figlio, che fu Filippo II. Re di Spagna; ritrosi nel Convento di S. Giulio de' Girolamini nell'Estremadura, e si diede ad una vita eremitica, assistendo coi Monaci alla Divina Salmodia, leggendo i Volumi de' Padri, discorrendo spesso delle cose di Dio, confessandosi spesso, e ricevendo spesso volte con divozione la Sacra Eucaristia, come diffusamente racconta Farniano Strada de Bello Belgico, nella prima decade, al primo libro, sotto il titolo, Carolus V. e non potendo il pio Imperadore riceverla a digiuno, fu consigliato da' Medici a prender prima qualche poco di cibo. Così per qualche tempo regolossi; ma avendo poi saputo, ch'era necessaria una dispensa Apostolica per poter ricevere la Comunione nel detto modo, ricorso al Pontefice Giulio III. che gli condonò quanto aveva fatto per lo passato, concedogli, che in avven-

§. 10. Exempla isthæc profecto propius ad casum nostrum accedunt, quam cætera superius relata; & verum nec plane rem presentem attingunt: cum nunciatum differtur de Sacra Communionis participatione, aut singulari religione ac pietate exoptata; proxime autem indicata exempla versantur circa Missæ celebrationem, vel sumptionem Eucharistiæ quodammodo necessarias, & quæ prætermittæ admirationem induxissent, vel etiam offensionem. Facultatem fecit Pius VI., uti prænotatum est, Indiarum Sacerdotibus celebrandi Missam adhuc etiam post sumptum, evoluta jam media nocte, cibi aliquid vel potus; verum cum per eas regiones haud ita frequens esset Presbyterorum numerus, Sacerdos quilibet Sacrum singulis diebus offerre tenebatur. Quodque nonnulli Presbyteri, qui aut propria infirmitatis, aut aeris intemperie occasione, quibusdam remediis comestibilibus, aut potabilibus nocte uti consueverunt, aut ibidem, si ipsos contingat post mediam noctem eisdem remediis uti, licere sibi Missam, ad cuius celebrationem ob penuriam aliorum Presbyterorum in illis partibus quotidie tenentur, die sequenti celebrare. Sunt hæc circumstantiæ casus ad Pontificem delati; quas idem in ipsa concessione repetens, ita subdit. Si eos diuis remediis post mediam noctem uti contigerit, si urgentissima fuerit celebrandi necessitas, ac paululum inde dormierint, nihilominus die sequenti celebrare libere & licite valeant, auctoritate Apostolica &c. licentiam & facultatem concedimus, & impartimur. Facile quisquam animadvertet, quod, cum debeant Reges, summique Principes, quo consecrantur die, Sacra Eucharistia refecti, cum ut statuti regulis & Ritualium legibus satisfaciunt, tum ut populis sua exemplo præluceant, tum ut statuti dispensationem minime pertinere ad privatam Communionem, ex privato devotionis affectu susceptam, sed ad publicam Eucharistiæ sumptionem, cujus neglectus admirationem secum tulisset ac scandalum; eodemque ferme modo obtinere dici potest, quod relatum est de eo, qui Nocte Natalis Domini in Pontificia Sacello sacrum facit, cum nimis urgeat, ne præindicata Nocte Sacra functio in Pontificia Capella omittatur, simulque haud ita facile sit adesse semper Cardinalem, qui, non obstante ætate, quam plerumque agunt prædictæ dignitate decorati, potens sit protrahere naturale jejuniū a media nocte superiore, ad alteram, in qua solemne intra memoratum Sacellum offert Sacrificiū. Accedit insuper, in praxim omnino induci non posse, ut, media nocte transacta, constituantur initium Missæ, dum ipsi intersunt Cardinales, Archiepiscopi, & Episcopi, qui sequente die, horaque congrua, ad reliquas Pontificiæ Sacelli functiones redire debent, quod porro non præstant, nisi lecto jam privatim in Sacellis suis, oblatoque trino Sacrificiō; quemadmodum a Nobis latius enarratum fuit in nostro Tractatu de Synodo Diocesana, designato loco.

§. 11. Unicum itaque exemplum privatæ Communionis ex devoto Religiosis affectu sumptæ, in vim obtentæ a Summo Pontifice facultatis eandem sumendi, adhuc etiam post refectionis aliquid deglutatum, ita expositibus imbecillitate, indigentiaque corporis habitudinis, in Carolo V. Imperatore suppedit. Is secum ipse cogitavit, constituitque de German. Prov. cedendis, uti contigit, Ferdinando fratri, subinde etiam Imperatori; deque transferendis reliquis ditionibus, id quod etiam perfecit, in Philippum filium suum, Hispaniarum Regem ejus nominis II.; tum se recepit in Monasterium S. Julii Monachorum S. Hieronymi situm in Extremadura, vitamque inivit eremiticam, assistans simul cum Monachis divinæ Psalmodiæ; Patrum volumina perlegens, res Divinas sæpe commemorans, sæpe Sacramentali confessione abhærens peccata, sacramque Communionem pio affectu frequentans, uti latius prosequitur Farnianus Strada de Bello Belgico, decade prima, libro primo, sub titulo, Carolus V. Cumque pius Imperator Eucharistiæ jejunis sumere nequirit, eidem suaver Medicum, ut nonnulli antea cibi degularet. Ita aliquamdiu se gessit; at cum refricidisset, Apostolica opus esse dispensatione, ut liceret præfato modo ad Communionem accedere, recursum habuit ad Julium III. Pontificem, qui eidem, quod in præteritum gesserat, vela-

Exemplum isthæc ad casum nostrum.

PONT. A. XVI. Pontificis Indulgentior

relaxavit, indulgentique, ut in posterum, etiam post sumptum exiguum aliquid jentaculum, posset Sacram participare Communionem. §. 12. Non consumimus in re tanta fidendum esse Auditorum assertioni, qui cursum innuntiat datum Imperatori Carolo V. a Julio III. Prædecessore Nostro Indultum. Ex secretoriis Vaticano Archivio afferri iustissimum Pontificum Breve reperitur f. 70. n. 152. in quo Imperatoris preces sequentibus verbis referuntur: Exponi nobis tua Majestas facit, se nonnunquam, ratione sue valetudinis ita suadente, & cogente, diebus, quibus Sacratissimam Eucharistiæ sumere instituit, de medicorum consilio, modicum jentaculum ad necessariam sustentationem ventriculi sumere ante consuevisse, & nobis, ut tam de præterito veniam illi dare, quam in futurum seculum super eo dispensare auctoritate Apostolica vellemus, supplicavit. Subsequitur in ipso Brevis Pontificia concessio, cujus en concepta verba: Quare nos hujusmodi necessitatem tuam attendentes, & tuae Majestatis piam sinceritatem in Catholica Religione, & Sanctorum Patrum Constitutionibus tuendis, ac venerandis animam omnibus in rebus agnoscentes, te omni conscientie scrupulo, quod propter istiusmodi usum habentem forsitan contrabere potuisti, profus in Domino liberamus & absolvimus, atque ut in posterum eodem modo, post sumptum necessarium jentaculum, præfatum Sacratissimum Eucharistiæ Sacramentum sumere possis, tecum, ab eodem Domino tradita auctoritate, indulgenter dispensamus.

Utriusque casus circumferre libet, ad quem respondeat.

Unde optatum indulgentior concedit.

Dat. 24. Martii 1756. Pont. XVI.

XVI. DEFINITUR AUCTORITAS

Tum Metropolitanæ Nationis Ruthenorum, tum Proto-Archimandritæ Ordinis S. Basilii Magni ejusdem Nationis, in Abbates, seu Archimandritas Monasteriorum ipsius Ordinis: Aliaque ad hujusmodi Abbates & Monachos Ruthenos pertinentia opportune statuatur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Proem. Pont. cura de Fidelis punitate ac disciplina intergrit.

SUPER familiam Domini Cœlestis Patris ordinatione constituti, ad omnes Nationes, & Bullar. Rom. Bened. XIV. Tom. IV.

venire potesse comunicarsi, ancor dopo aver preso qualche piccolo ristoro.

§. 12. Non abbiamo creduto di doverci fidare in una materia di tanto rilievo della sola asserzione degli Auditori, che alla sfuggita toccano la concessione fatta da Giulio III. nostro Prædecessore all'Imperadore Carlo V. Dal nostro segreto Archivio Vaticano abbiamo fatto estrarre il Breve di Giulio, che è nel tom. 70. num. 152. in cui si espone la petizione dell'Imperadore colle seguenti parole: Exponi Nobis tua Majestas facit, se nonnunquam, ratione sue valetudinis ita suadente, & cogente, diebus, quibus Sacratissimam Eucharistiæ sumere instituit, de medicorum consilio, modicum jentaculum ad necessariam sustentationem ventriculi sumere ante consuevisse, & Nobis, ut tam de præterito veniam illi dare, quam in futurum seculum super eo dispensare auctoritate Apostolica vellemus, supplicavit. Proseguie nel Breve la concessione Pontificia, ed accone le parole: Quare Nos hujusmodi necessitatem tuam attendentes, & tuae Majestatis piam sinceritatem in Catholica Religione, & Sanctorum Patrum Constitutionibus tuendis, ac venerandis animam omnibus in rebus agnoscentes, te omni conscientie scrupulo, quod propter istiusmodi usum habentem forsitan contrabere potuisti, profus in Domino liberamus, & absolvimus; atque, ut in posterum eodem modo, post sumptum necessarium jentaculum, præfatum Sacratissimum Eucharistiæ Sacramentum sumere possis, tecum, ab eodem Domino tradita auctoritate, indulgenter dispensamus.

§. 13. Quanto fece il nostro Prædecessore Giulio III verso l'Imperadore Carlo V. tanto Noi intendiamo di fare, e facciamo colla Maestà di Giacomo III. Re della Gran Bretagna. Non possiamo sapere la debolezza della complessione dell'Imperador Carlo V. che fu un tempo testata da' Medici; sappiamo bensì, che nacque nel 1500. e che essendo stato spedito il Breve di Giulio nel 1554. esso non eccedeva l'anno 54. quando l'ottenne. Gli incomodi del nostro Re Britannico ci sono pur troppo noti, e sappiamo, che ora è nell'anno 68. di sua vita. Con tutta buona fede crediamo quanto scrivono gli Storici della pietà e divozione di Carlo V. Ma Noi non abbiamo bisogno di Storici, per sapere l'illibato tenore di vita del nostro Re Giacomo, la pietà, la divozione, ed il pubblico edificante esempio, che dà a tutta Roma, vivendo come vive; e sfendone Noi testimonj di vista. Ella dunque, che ci ha esposte le Regie premure, gli dica in nome nostro, che colla nostra Apostolica autorità, attese le cause poc'anzi esposte, gli concediamo ben volentieri il poter comunicarsi, col consiglio del suo Padre Spirituale, ancorchè dopo la mezza notte precedente abbia preso qualche ristoro per l'indigenza della sua complessione. I Breve de' nostri Prædecessori Giulio III. ed Innocenzo XIII. di sopra riferiti, ed appartenenti alla presente materia, finiscono con una Paterna ammonizione ai Potentati, ai quali furono concessi, d'aver cura della propria fanità, come troppo necessaria alla Repubblica Cristiana. E mentre noi siamo al fine di questa nostra lettera, ripetendo verso il nostro Re Giacomo quanto da' nostri Prædecessori è stato detto verso gli altri Principi, a cui facevano simili concessioni, diamo a Lei l'Apostolica Benedizione.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorè die 24. Martii 1756. Pontificatus Nostri Anno Decimosexto.

Unde si recorda il desiderio indulgentior.

Dat. 24. Martii 1756. Pont. XVI.

Gentes, quæ Catholica Societate continentur sollicitudinis nostræ curas extendimus; quæque ad Religionis, ac Fidei puritatem, & Ecclesiasticæ Disciplinae integritatem ubique servandam, pro diversâ regionum opportunitate, magis proficua fore prospicimus, ea peculiari studio fovere, & quæ in Nobis est, augere ac promovere non prætermittimus. Quapropter, quum factis competentum habeamus, Ordinem Monachorum Sancti Basilii Magni apud inlytam Ruthenorum Nationem, jampridem Catholicæ Romanæ Ecclesiæ inviolabili unitatis foeliciter dedere jactam, spiritualibus Ecclesiarum, & Populo utilitatibus exitimiam operam, assidueque labores, & antea semper impendisse, & adhuc laudabiliter impendere; officii nostri partes esse duximus, ad ea per quæ Ordo ipse in proprio Instituto firmus

Ordinis commendatio, ne non Pont. foeliciter dedere jactam, spiritualibus Ecclesiarum, & Populo utilitatibus exitimiam operam, assidueque labores, & adhuc laudabiliter impendere.

ANNO 1756.

minus consistere, ac etiam felicioribus in dies incrementis auferere valeat, animum nostrum intendere, comparatitque necessariis rerum notionibus, ac saepius auditis tum Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, tum aliorum Sedis Apostolicæ Ministrorum conciliis, complura decrevimus, & constituimus, quæ ad prædicti Ordinis, ejusque Provinciarum, ac Monasteriorum perpetuam stabilitatem & ordinatam tranquillitatem, nec non ad definienda & asserenda ejusdem Superiorum jura, & Monachorum regimen ac disciplinam, magis opportuna fore, & in Domino salubriter judicavimus.

§. 1. Jam enim usque ab anno Domini 1744. pluribus præhabitis consultationibus, editæ a Nobis fuerunt Litteræ Apostolicæ, quibus initium est: Inter plures, impressæ deinde in Bullari Nostrum T. 1. 98. quibus potissimum unio Monasteriorum omnium prædicti Ordinis S. Basilii Ruthenorum, tam in Lithuania, quam in Polonia seu Russia existentium, in unam Congregationem ex duabus Provinciis coalescentem, de qua unione inter ipsos Ordinis Archimandritas & Professores convenerat, per Nos approbata & confirmata fuit: Cumque superiore anno 1743. habitum fuisset in Civitate Dubnensis Generale ejusdem Ordinis Capitulum, sub præsentia Ven. Fratris Athanasii totius Russiæ Metropolitanæ, assistente etiam in eo Ven. quoque Fratris Georgii Episcopi Zenopolitano, quem tunc existens Noster, & Apostolicæ Sedis Nuntius in Polonia Regno constitutus, ad id subdelegerat; hujusmodi Capituli Generalis deliberationes atque decreta diligenter expensa, ac per supradictas Litteras Nostras partim approbata, & confirmata, partim temperata, & reformata fuerunt. Quam vero indecisa tunc temporis relicta fuerit quæstio, utrum Abbates, seu Archimandritæ Monasteriorum prædicti Ordinis, jurisdictioni Metropolitanæ, an potius Proto-Archimandritæ totius Congregationis, immediate subiecti esse deberent; propterea quod opportuna documenta ad eam quæstionem dirimendam nondum allata fuerant; exhibita Nobis postmodum hujusmodi documentorum serie, una cum copiosis allegationibus, quibus unaquæque ex contententibus Partibus rationes & jura sua iuse deduxit; tandem die 23. Novembris elapsi anni 1755. coacta fuit coram Nobis nonnullorum Ven. Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Congregationis, cui etiam interesse volumus Ven. Fratres, Albericum Archiepiscopum Nicænum Alinæ Urbis Gubernatorem, qui Apostolici Nuncii manere in præfato Polonia Regno plures annos laudabiliter perfusus est, ac prædictum Georgium olim Episcopum Zenopolitanum, nunc autem Theodosiæ Archiepiscopum: Quorum omnium sententias auditis, non solum definita fuit quæstio jamdudum pendens, utrum nimirum Abbates immediate Metropolitanæ, vel potius Proto-Archimandritæ jurisdictioni subesse debeant; opportuno quodam initio temperamento, quo & Regularis disciplinæ conservationi prospiciatur, & minime recedatur ab obsequio, ac dependentia, quam Ordo S. Basilii Magni Ruthenorum erga propriæ Nationis Metropolitanam innumeris atque solemnibus actibus semper professus est: Verum etiam alia condita fuerunt decreta, ad consulendum Animarum salutem, earumque spirituali curæ, & ad Divinum cultum promovendum, ut ex inferius asserendis perspicuum fiet, maxime idonea.

§. 2. Primo itaque definitum atque decretum fuit, Abbates seu Archimandritas Monasteriorum præfate Congregationis, immediate jurisdictioni Proto-Archimandritæ pro tempore existentis subesse debere; ita tamen ut unusquisque eorum Institutionem quidem a Metropolitanæ, Installationem vero a Proto-Archimandrita suscipere teneatur; Obedientiæ autem juramentum in Metropolitanæ manibus præstent; cujus quidem juramenti formula ita concepta sit, ut relationem habeat ad omnia jura, constitutiones, & decreta ab Apostolice Sede emanata, & signanter ad ea, quæ in præfatis, quarum initium est: Inter plures, & in præfatis Nostris Litteris continentur.

§. 3. Secundo statutum est, ut prædicti Abbates, seu Archimandritæ, in posterum tam in Provincialibus suarum respective Provinciarum, quam etiam in Generalibus universæ Congregationis Capitulis, activi

& passivi suffragii jure fruantur, servatis tamen, ac religiose impletis iis, quæ circa Vocatum numerum decreta fuerunt in sæpèdicta Epistola: Inter plures; ita videlicet, ut in designato hujusmodi numero Abbates ipsi includantur.

§. 4. Tertio decretum fuit, Proto-Archimandritæ licet citum fore, Abbates Regulares seu Archimandritas Monasteriorum præfate Congregationis visitare, atque etiam eos, in actu visitationis hujusmodi, quoties exigat Monasteriorum utilitas, ab officio suspendere; reservato tamen suspensis jure appellandi in devolutivo ad Metropolitanam, tanquam Sedis Apostolicæ Delegatam; ac etiam appellandi in suspensivo ad eundem, si forte Proto-Archimandrita in præfata visitatione ad alias penas corporis afflictivas, aut infamiam irrogatas, contra prædictos Abbates processerit.

§. 5. Quarto, si extra Visitationis actum Proto-Archimandrita procedere velit adversus dictos Abbates, in causis graviorum & personalium criminum, quæ, ex juris præscripto, depositionis pena, vel alia corporis afflictiva, aut infamiam irrogante, puniendi essent; decretum fuit, id aliter ab eo præstari non posse, quam legitimum Processum efformato, & una cum Consultorio suo, collatis sententiis, statuendo quidquid in causa decreverunt & pronuntiandum existimaverit; Ab illius autem sententia, licitum & integrum fore appellacionem etiam in suspensivo interponere ad prædictum Metropolitanam, tanquam Sedis Apostolicæ Delegatam.

§. 6. Quinto permiffum fuit Monachis quibuscumque, si forte gravamen sibi aliquod a Proto-Archimandrita illatum fuisset contendam, recursum habere ad Metropolitanam; tanquam prædictæ Sedis Delegatam, salva tamen temper Apostolicæ Nunciaturæ ejusdemque Sedis auctoritate.

§. 7. His autem adjecta sunt alia Decreta, quæ Animarum Christianissimum salutem, eorumque spirituales curam concernunt; quibus edicendis occasione & causam id præbuit, quod Nobis & Apostolicæ Sedi innotuit, sæpe contingere, ut propter penuriam Sacerdotum Sæcularium Ritus Græco-Rutheni, necessario cogantur ejusdem Nationis Episcopi, Monachos prædicti Ordinis ad gerendam Animarum curam evocare; ac etiam aliquando nonnullis ex iis ad intervendum Ecclesiis Cathedralibus accessere. Quod itaque spectant ad Monachos Animarum regimini proponendum, decretum fuit, ut, quoties o Clero Sæculari Sacerdotes ad id muneris idonei revera deficiant, non omittant Episcopi rem cum Proto-Archimandrita communicare, & cum ipso agere, quo sibi eos Monachos concedi obtineant, qui in regimine & administratione Ecclesiasticam, quibus cura imminet Animarum, defectum suppleant Sæcularium Sacerdotum; utque hujusmodi Monachi, in exercitio muneris sibi concediti, Episcopis ipsi subiecti esse debeant, eisque rationem reddere de injuncti sibi officii administratione: Ita ut quicumque Regulares ad animarum curam, & Sacramentorum administrationem, ut supra, assumpti fuerint, in iis, quæ ad utrumque hujusmodi ministerium pertinent, immediate Episcoporum jurisdictioni, visitationi, & correctioni subesse debeant; nunquam vero animarum curam suscipere possint, nisi antea opportunam eorumdem Episcoporum approbationem obtinuerint, quam quidem hi, prævio eorum examine circa idoneitatem, si id necessarium & expediens esse judicaverint, ipsi elargiantur. Si autem aliquos ex Monachis ad intervendum Ecclesiis Cathedralibus assumi contingat, hos etiam decretum fuit, in iis, quæ Ecclesiarum hujusmodi servitium, Divinæque cultum respiciunt, prædictorum Episcoporum jurisdictioni subesse debere.

§. 8. Quas quidem omnes Resolutiones, ut supra, captas, Nos tunc approbavimus; & nunciterum, prævia confirmatione supradictæ Constitutionis Nostræ: Inter plures, quoad ea omnia, quæ iisdem resolutionibus hucusque relatis contraria non sunt, præsentium Litterarum Nostrarum tenore, eas approbamus & confirmamus, atque omnimodæ executioni mandari volumus & statuimus.

§. 9. Quam vero post præmissarum quæstionum examen, atque definitionem, expositum Nobis fuerit,

PONT. A. XVI.

Extra Visitationis actum, modo in causis gravioribus procedat.

Ab illato per ipsum gravam quomodocumque sibi Monachis possit competere.

Subsidiar. Monach. oportet ad curam Animarum, vel in Cathedralibus quomodocumque agenda.

Episcopi in eos jurisdictione.

Iterata prædictorum confirmatio.

Novæ propositione in antea deservit ob res incompet. ampliatur.

PONT. A. XVI.

Atque inter alia colligenda transmittenda documenta præcipit.

Fides asseritur exemplis.

Dat. 30. Mart. 1756. Pont. 16.

LVII.

SPOLIA PRÆLATORUM

Neapolitani Regni, jam pridem ab Innocentio XII. Ecclesiis, quibus iidem præfuerunt, applicata, ut in designatis usus erogentur, novis superadditis cautionibus, providetur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Pastoralis sollicitudo, qua Prædecessores Nostrum Rom. Pont. indigentium Ecclesiarum necessitatibus occurrere, easque, collatis etiam in id Apostolicis Erariis redditibus, sublevare pro viribus studuerunt. Nobis una cum reliquis supremi Pontificatus Officiis imposita, animum Nostrum impellit, ut providas leges in eum finem ab ipsis Prædecessoribus Nostris statutas, quæ temporum decursu, ob impedimenta postmodum objecta, & fraudes malitia hominum excogitatas, easque in pravam consuetudinem generatiter inolefcentes, ad propositum utilitatis fructum inefficaces evasisse deprehendantur, præfatis rerum conditioni attemperemus, novisque superadditis sanctionibus ita roboremus, ut remotis obiculis, opportunum earundem Ecclesiarum decori ac dignitati subsidium per Apostolicæ Sedis largitatem alla una fuisse lætemur.

Innoc. XII. Constitutio de Spoliis Prælator. Neapolit. Regni, ipsarum Ecclesiis applicandis.

rum, Episcopatumque, aliarumque, quibus Prælati inferiores, seu Dignitates, jurisdictionem quasi Episcopalem, seu Ordinariorum existentium, per suas litteras Apostolicas, incipientes Inscrutabili, datas apud S. Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ 1694. III. Kalendas Februarii, Pontificatus sui anno III. jus illud, quod Camera Apostolicæ ex antiqua consuetudine, & in vim plurium Apostolicarum Constitutionum competeat, percipiendi videlicet, exigendi, & assequendi post obitum cujuslibet ex Archiepiscopis, Episcopis, & Prælati interioribus dicti Regni, quascumque pecunias, res, jura, & bona, etiam stabilia, per eos ex redditibus, fructibus, & proventibus suarum Ecclesiarum acquisita, Spolia nuncupata, nec non fructus naturales a solo separatos, & civiles ex præfatis redditibus tempore mortis exactos, & etiam inconstitutos, ac incommixtos, ab eadem Camera Apostolica abdicavit, & separavit, volens ut successivis temporibus præmissa omnia & singula, ad antedictas Archiepiscopales, aliaque Cathedralis, & reliquis, quibus decedentes Archiepiscopi & Episcopi, seu Prælati inferiores præfuerunt, illisque non indigentibus, ad Parochiales Ecclesias eorum regimini commissas, omnino spectarent, & ad eorum favorem, beneficium & utilitatem cedere, converti, ac erogari deberent; relicta decedentibus Præfatis facultate designandi usus, in quos hujusmodi Spolia, pro utilitate & commo eorumdem Ecclesiarum, eroganda conferret; quod si ab ipsis præstitum non fuisset, id ipsum ab eorum Successoribus, cum suorum Capitulum scientia & consilio, fieri permisit; quemadmodum latius videre est in illius citata Constitutione, per quam nihil aliud ex præmissarum Ecclesiarum redditibus, quam fructus pendentes, seu inexactos, favore dictæ Camera Apostolicæ reservavit.

§. 3. Postmodum vero san. memor. Benedictus P. A. Bened. XIII. similiter Prædecessor Noster, ad tollendas nonnullas controversias super hujusmodi Innocentianæ Constitutionis intelligentia & executione exortas, per firmes suas Apostolicas litteras, quarum initium est: Sacrosancti Apostolatus Officium, editas anno 1754. v. Idus Julii, Pont. sui anno I., statuit & declaravit, eandem Innocentii Constitutionem suam integram & plenariam effectum ex tunc in posterum in præfato Regno Neapolitano fortiori, ac perpetuo obtinere debere, etiam in casibus, quibus memoratos Archiepiscopos, Episcopos, & interiores Prælatos, extra fines Ecclesiarum, & Diocesium, apud quas personalem residentiam facere, tenebantur, obire contineret, nolens videlicet, præfatas Archiepiscopales, aliaque Cathedralis, seu Abbatiales, aut Parochiales Ecclesias, quarum favor, utilitas, & beneficium memorato Innocentio Pontifici in primis propositum fuerat, & detrimentum aliud vel damnum accipere, ex eo quod earum Præfules extra debitum residentie locum ex hac vita decederent; aliaque pro eorumdem Ecclesiarum utilitate decrevit & sanxit, quæ in præfatis ipsius litteris latius continentur.

§. 4. Subinde autem, accepto quod aliquid, ad præmissas Innocentii, suasque Apostolicas Sanctiones eludendas, propositoque effectu fraudandas, humana sua-dente cupiditate, asserere non dubitabant, licitura sibi esse, de bonis & juribus ex redditibus Ecclesiarum suarum acquisitis, seu provenientibus, inter vivos disponere, eaque donare, seu aliter alienare & distrabere, reservatis sibi quoad in humanis egissent, hujusmodi bonorum fructibus, seu usu, & commoditate earum rerum, quas donatione, vel alio contractu inter vivos nuncupato, a se abdicassent; idem Benedictus Prædecessor per alias suas litteras in forma Brevis incipientes: Romanum decet Pontificem, datas apud Sanctum Mariam Majorem die 12. Octobr. XDCCLXVI. Pont. sui anno III., confirmatis iisdem Constitutionibus, ejusmodi pravam interpretationem, & corruptelam reprobatam, damnavit, ac de medio sustulit; cavens ne in præfatis deduci posset, vel, si forsan deduci contingeret, ne quid detrimenti asseret Ecclesiis, quibus juxta Innocentianam, suamque præcedentem Constitutionem, bona ex præmissis redditibus acquisita, aut provenientia, applicari debuissent.

§. 5. Porro periculum est, memoratos duos Prædecessores Nostris omni commendatione dignissimos,

ANNO 1756.

P. A. Bened. XIII. in favorem eorum declaravit.

Iterata ejusdem Pontificis adversus p. Innocent. Constit. incipiet declaravit.

Una Pontificis mens. in q. Eccl. suscipiend.

ANNO 1756.

Amplioris in id ipsum Pont. lib. a litatis con- uelatio.

Querele ad- uerfus sub- collectores Spoliorum Ca- meralium olim propolite.

Nunc con- tra Capitula, alioque, quibus Spo- liorum cura delegata, re- gularur.

Nova ad hanc collecta incom- moda pro- uisio.

Viventibus Præfibus, Canonicis, Capitulis, aliisque, qui- bus Spoliorum vigilare spectat & pertinere, districte inhibemus, ne quidquam attentare, aut omnino moliri audeant,

mos, dum ab Apostolicæ Camere redditibus, & pro- ventibus id separarunt, & abdicarunt quo ipsa iam pridem pacifica possessione fruebatur, nil aliud spe- ctata, quam ut prædictarum Ecclesiarum indigen- tibus consulerent. Et nos quidem non solum rela- tas eorum Constitutiones plena, ut par erat, exe- cutione seruariimus; sed illud præterea affirmare possumus, Nosram pro tempore existentem The- saurarium Generalem, qui singulis hebdomadis bis ad audientiam Nosram accedit, vix unquam ab ea recessisse, quin, exposita Nobis, ac sufficienti- bus documentis comprobata tenuitate atque inopia eujuslibet Ecclesiæ Archiepiscopalis, seu Episcopa- lis, atque adeo eujuslibet Ecclesiæ Beneficii, No- strum secum tulerit assensum, vel potius manda- tum, ut ex inexactis, siue pendentibus earum fructi- bus, ad Cameram Nosram Apostolicam indubie perti- nentibus, non exiguam partem, seu pecuniarum sum- mam, in eandem Ecclesiarum utilitatem & bene- ficium erogandam, Nosro nomine relaxaret. Et tamen his omnibus præstitis, satis constat, Ecclesias pristina semper inopia fordescente, eademque indigentia laborare.

§. 6. Quo tempore in Regno Neapolitano colligen- dorum Spoliorum usus vigeat, atque hujusmodi Ca- meræ Apostolicæ jus exercebatur per Subcollectores, & Commissarios inibi constitutos, qui res & bona ex Ecclesiarum redditibus acquisita, & proventia, pro eadem Camera capiebant; incusabantur hi, quod ad ip- sius Camere jura in tuto collocanda, viventibus adhuc, licet ægotantibus, Archiepiscopis, Episcopis, aliisque Prælati, auferrent usum & commoditatem suarum re- rum, etiam earum, quæ tunc maxime ipsis necessaræ erant. Quod utrum vere ab illis ferret, Nos ignora- mus; hoc unum scientes, quod si quid talia attentas- set, contra expressam mentem, & manifesta mandata Thesaurarii Generalis eujusdem Camere Apostolicæ se- gessisset, ut ex Edictis & Ordinationibus ad recte mo- derandam hujusmodi Ministrorum Cameralium agendi rationem in hac ipsa Spoliorum materia jam usque ab eo tempore promulgatis, & typis impressis, quilibet agnoscere poterit. Illud quidem compertum habemus, præfatum Innocentium Prædecessorem, in sua citata Constitutione Inscrutabili, qua Episcoporum & Præ- sulum Spolia Neapolitani Regni Ecclesiis addixit, di- serte cavisse, ne hujusmodi Ecclesiarum Capitula & Canonici prædictos Antistes seu Prælatos viventes, quantumvis ægotantes, & in extremis constitutos, suarum rerum comodo, usu, & possessione sub quo- cumque prætextu privare, neve illos, illisque infer- vientes quoquo modo perturbare, seu molestare præ- sumerent; & quidquid pro rerum hujusmodi descri- ptione & assecuratione, seu pro Ecclesiarum com- modo & utilitate, agendum esset, id omne post eorundem Antistitem & Prælatorum mortem exequen- dum decrevisse. Et nihilominus ex fide dignorum tes- timonio satis superque Nobis innouit, hujusmodi interdium, atque Decretum nequaquam feruari; sed Ecclesiarum Capitula & Canonicos, alioque, qui- bus jus est pro ipsis Ecclesiis, & in earum com- modo, memorata Spolia curare, viventibus adhuc Præfibus, ab occupandis eorum rebus & bonis non abstinere, ac etiam eorum familiaribus negotium sæpe facessere.

§. 7. Cupientes igitur, quantum in Nobis est, hujusmodi abusus & incommoda remove, simul- que Ecclesiarum jura, non minus ad Nosram, quam ad prædictorum Innocentii, & Benedicti Prædecesso- rum mentis executionem, congruis adhibitis cau- tionibus; facta tecta servare; motu proprio, & cer- ta scientia, per hanc Nosram perpetuo valitaram Constitutionem, omnibus & singulis Archiepiscopa- lium, Episcopaliurn, aliarumque inferiorum Eccle- siarum in prædicto Regno Neapolitano existen- tium, tam scilicet earum, quæ libere per Nos & Romanum Pontificem pro tempore existentem, quam quæ ad Regiam nominationem conferti so- lent, Capitulis, Canonicis, seu aliis, ad quos, pro prædictorum Spoliorum applicatione in Ecclesia- rum comodo & favore, earum nomine, ad- vigilare spectat & pertinet, districte inhibemus, ne quidquam attentare, aut omnino moliri audeant,

viventibus adhuc Ecclesiarum Præfibus, quantum- vis gravi morbo affectis, super rebus & bonis per eos acquisitis ex earundem Ecclesiarum redditibus, etiam sub specie & obtentu illas & illa sequestran- di, aut affecturandi; neve ipsorum Antistitem & Prælatorum adhuc viventium domesticos, familiares, alioque ipsis intervientes, quocumque similiter præ- textu vexare, aut molestare presumant; neque enim ferendum est, ut Sacri Pastores rerum suarum usu & commoditate priventur, vel alia ratione tunc animo perturbentur, quum maxime omnis generis subsidiis ju- vari opus habent, ut & ægritudinis, dolores levius to- lerare, & si ita Deo placuerit, in pace Christi requi- escere valeant.

§. 8. Quoniam vero ad id agendum, quod contra Innocentianæ Constitutionis sanctionem fieri com- pertum est, ea ratio, seu causa prætexti solet, quod caveri necesse sit, ne dum Præful æger decumbit, occultentur illius res, atque disperdantur; quodque huic periculo non aliter occurri possit, quam si res ipsæ, ægotante Præfule, nec dum e vivis subla- to, sequestrationi subjactæ in tuto collocentur; id- circo volumus, atque statumus, ut quoties agatur de rebus, quæ dispersi facile, occultarique possint, Vicarius Generalis Præfule ægotantis hujusmodi res universas in uno pluribusque cubuculis concludat, seu easdem in clavisibus cubuculis dispositas relinquens, cu- bicula ipsa clavibus obsecata, Episcopalis sigillo com- maniat, præsentibus duobus Sacerdotibus eujusdem Vi- carii arbitrio eligendis, qui oculosque Notario, publi- co, qui super præmissis omnibus legale Instrumentum conficiat.

§. 9. Postquam vero Præful ex hac vita migraverit, tunc claves obfignatur cubuculorum a præfato Vica- rio Generali tradendæ erunt Vicario Capitalari, & Ca- nonicis ad id a Capitulo deputatis, per actum solem- nem coram iisdem Testibus explendum, & a Notario similiter literis consignandum. Quo facto, onus erit hujusmodi Vicarii Capitalaris, & Canonicorum exactam rerum omnium descriptionem, siue Inventarium, sine mora incipere, & continenter usque ad finem urgere; eoque rite confecto, unum aut plures eligere Peritos, qui juxta artis suæ regulas, uniuscujusque rei in In- ventario descriptæ pretium definiant, idque ipsum scri- pto mandantes, subscriptis proprio charactere nomi- nis testatum relinquunt. Verum his omnibus ab- solutis, nequaquam licebit rem ullam in defuncti Spolio repertam vendere, aut alia ratione alienare, nisi postquam Ecclesiæ de novo Pastore, seu Rectore provifum fuerit, atque hic eujusdem Ecclesiæ possessio- nem adeptus erit; exceptis tantummodo istis rebus, quæ sine certo detrimento, aut diurno impendio servari non possent; quas nempe, prævisis eujusdem Vicarii Capitu- laris decreto, pro justo pretio distrahere licebit; & a lege, ut pecunia exinde redacta, apud sacram Eadem, quatenus adsit, alioquin apud idoneum, probatum- que Depositarium deponatur, cum cæteris deinde pec- uniis unienda, quæ ex aliarum rerum venditione con- ficiantur.

§. 10. Reliquæ autem hujusmodi res, quarum distra- ctio, atque venditio, ut præfert, non prius fieri debet, quam novus Præful Ecclesiæ possessionem apprehenderit, ita, uti superius præceptum est, descriptæ & æstimatæ, in uno aut pluribus Episcopalis Palatii cubi- culi, obsecratis, & Vicarii Capitalaris sigillo obfignatis, asservari debeant, Notario claves apud se custodien- te; qui eas tunc demum exhibere debet, quum no- vus Præful Ecclesiæ datus, illius possessione capta, hu- jusmodi cubucula coram se, vel legitimo Procuratore suo referari postulerit, id quod similiter per actum solemnem ab eodem Notario rogandum, prævia si- gnorum recognitione, ac præsentibus Vicario Capitu- laris & Canonicis præfatis, iisdemque actis testibus, explendum erit.

§. 11. Denique apertis hac ratione cubuculis, pro- cedendum erit ad venditionem rerum in Defuncti Spolio repertarum, juxta pretium iisdem a Peritis constitutum; idque, ad formam in præcatis In- nocentii, & Benedicti Prædecessorum Constitutio- nibus præscriptam, pro necessitatibus, & restaura- tionibus Ecclesiarum Archiepiscopaliurn, Episcopa- liurn, siue Abbatialium; hiisque non indigentibus,

Ecl. in- demitis Vicario Ge- nerali Prae- fatis agrotant. deinceps datur.

Demortui Præfule Spolia quo- modo, & a quibus de- scribenda, & custodienda.

Quam il- lico distrahi valeant.

Quæ sint, adque ca- piam a no- vo Præfule possessionem accervanda.

Districte methods nec non app- licata, rec- tate exi- de pecuniis.

PONT. A. XVI.

Concilium sacro da redditione Rationum per Offic. Sede Vacante constituto novo Præfule exhibenda.

Ad Spol. Adminit. prorsus nonove Præful. commenda- tur.

Præmissio- rum confir- matio.

LVIII.

Proem. a recensendis eandis, qua ad scribend. impulerit.

in Parochialium Ecclesiarum beneficium, & utilitatem omnino erogandum erit; ea tamen lege, ut liceat Archiepiscopo, siue Episcopo, aut Præfule recens electo, res illas, quas sibi usui fore confpexerit ex aliorum vendendarum cumulo seligere ac retinere, soluto tamen pretio, ut supra, per Peritos definito; quum nimis incongruum sit, ut novus Præful ad Ecclesiæ gubernium accedens, exhaustam penitus domum inveniat, distra- ctamque suppellectilem, & alia domesticis usibus nec- cessaria, quæ ipse pro eodem pretio, quo aliis divendi- ta sunt, sibi comparare potuisset.

§. 12. Porro Concilium Tridentinum sess. 24. cap. 6. de Reform. statuit & decrevit, ut quilibet Episcopus ad vacantem Ecclesiam promotus, ab Oeconomo, Vica- rio, & aliis quibuscumque Officialibus & Administra- toribus, a Capitulo, Sede vacante, constituti, ratio- nem exigat officiorum, jurisdictionis, & administratio- nis per eos gestæ; & si quid eos in officio sue admi- nistratione deliquisse comperit, in eodem animadver- tere possit; quantumvis antea ipsi Capitulo, vel depu- tatis ab eo, rationes reddiderit, & absolutionem seu liberationem ab iis obtulerint. Huic itaque Concilia- ri Sanctioni inherentes, Nos etiam cuilibet Antistiti aut Præfule ad prædicti Regni Ecclesiæ in postum recens promoti, injungimus & mandamus, ut diligen- ter inquirat atque cognoscat, an a Vicario Capitalaris, & aliis a Capitulo, deputatis, quæcumque hac Nosra Constitutione statuta sunt, debita executioni mandata fuerint, & si quid forte in aliquam ejus partem com- missum, omifsumve deprehendit, delinquentes pro mo- do culpæ punire non prætermittat; illius præterea con- scientiam onerantes, ut summa cura, & sollicitudine advigilet, quo pecunia ex Prædecessoris Spolio conse- cta, in Ecclesiarum, quibus addita fuerit, indigentias sublevandas fideliter erogetur.

§. 13. Atque ita per omnes Ecclesias præfati Regni, quæ in primordiis Innocentii Prædecessoris Constitu- tionem comprehensæ fuerunt, ex nunc deinceps perpe- tuis futuris temporibus observari volumus & præcipi- mus: atque ad præsentis Nosræ Constitutionis formam, & non aliter, in omnibus & singulis præmissis, per quoscumque Judices Ordinarios & Delegates, et- iam Causarum Palatii Apostolici Auditores, & S.R.E. Cardinales, etiam de latere Legatos, eujusdemque A- postolicæ Sedis Nuntios, & quosvis Sedis & Camere prædictarum Officialis atque Ministros, & alios quo- cumque quavis auctoritate & potestate fungentes, sub- lata eis, & eorum cuilibet, quavis aliter judicandi &

CEMOSTRATUR

Congruentia ex Sacrorum Canonum præscripto iterum inaugurandi Bononiensem Metropolitanam Ecclesiam; munusque Consecrationis Pontificio nomine peragen- dæ Card. Archiepiscopo delegatur.

Dilecto Filio Nostro Vincentio Cardinali Malvesio Archiepiscopo Bononiensi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecto Filii Noster, salutem & Apostolicam Benedictionem.

JAM inde a primis annis, cum Bononiensem Eccle- siam Archiepiscopali, munere susceptum admini- strandam, recitantes, dedicatum non fuisse Altare ex- tructum intra Cappellam Gentis Boncompagnæ, quam a fundamentis restituerat proximus Decefor Noster bonæ mem. Jacobus Card. Boncompagnus, atque pre- tiosis marmoribus, scellesimique picturis elegantissime ornarat, nostri muneri esse censuimus, uti maxi- me decuit, memorari Altaris dedicationem peragere. Haud multos post annos, ex illius exemplo, quan- tum quidem in Nobis fuit, extracto per Nos in- tus Metropolitanam Divi Petri Ecclesiam amplo Sacel- lulo non quo Eucharisticum Sacramentum perpetuo as- servatur, eoque marmoribus, ære, ac insignibus pi- cturis ornato, eujusdem quoque Sacelli Altare sacra- vimus, ac plane adhibita Ecclesiastica pompa, quæ, ut mox supra innuimus, ad inaugurandam Altare

interpretandi facultate, judicandum, definiendumque ANNO decernimus: ac irritum & inane, si secus super his, a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari.

§. 14. Non obstantibus præmissis Innocentii, & Be- nedicti Prædecessorum, quatenus præfenti hæud peni- tus congruant, aliisque Apostolicis, seu in Provincia- libus Conciliis, aut Diocesanis Synodis eujusdem Re- gni, editis Constitutionibus & Ordinationibus; nec non Ecclesiarum, & Capitulorum hujusmodi, etiam jura- mento confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, decretis, usibus, stlyis, & con- suetudinibus, etiam immemorabilibus Privilegiis quo- que, Indultis, & exemptionibus, quævis etiam Apo- stolica auctoritate, in contrarium præmissorum quomo- dolibet concessis, ac etiam pluries approbatis, confirma- tis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, eorum tenores & formas pro sufficienter expressis, ac etiam inferis habentes, ad præmissorum effectum, plenissime derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 15. Volumus autem, ut præsentium Litterarum Exempl. auctoritas. transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu No- tarii publici subscriptis, & Sigillo personæ in Ecclesia- stica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fi- des in judicio, & extra illud habeatur, quæ ipsis præ- sentibus habeatur, si originaliter exhibitæ forent vel o- stensæ.

§. 16. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam sacro- sancionis hanc Nosrarum prohibitioni, & interdicti, mandati, statuti, decreti, derogationis, & Voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem An- no Incarnationis Dominicæ Millefimo Sepringentesimo quinquagesimo sexto, Quarto Kalend. Maii, Pontifica- tu Nosri Anno Sextodecimo.

D. Card. Passioneus.

J. Card. Pro-Datarius.

VISA DE CURIA J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Loco + Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

SI DIMOSTRA CONFORME LVIII.

Alla disposizione de' Canoni, che si venga ad una nuo- va consagracione della Metropolitana di Bologna, e si deputa il Cardinale Arcivescovo a farne la funzio- ne a nome di Sua Santità.

Dilecto Filio Nostro Vincentio Cardinali Malvesio Archiepiscopo Bononiensi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecto Filii Noster, Salutem & Apostolicam Benedictionem.

NE primi anni del nostro governo della Chiesa di Bolog- na in qualità d'Arcivescovo, non essendo dalla eposi- tato consecrato l'Altare della Cappella della Famiglia Boncompagni, riedificata, & nobilmente adorna con ricchi marmi e nobili pitture dal nostro immediato de- gno Prædecessore Cardinale Giacomo Boncompagni, ci credemmo obbligati a fare, come facemmo con tutta l'Ecclesiastica decenza, la Consecrazione del predetto Altare. Ed alcuni anni dopo, seguitando il di lui esem- pio, per quanto comportarono le nostre deboli forze, avendo Noi con marmi, bronzi, e ragguardevoli pit- ture fatta la gran Cappella, che è nella stessa Metro- politana di S. Pietro, nella quale si conserva sistamente il Venerabile, facemmo altresì la Consecrazione dell' Altare della detta Cappella con tutta quella pompa Ecclesiastica, con cui fu fatta la Consecrazione dell' Altare della Cappella Boncompagni, come poc' anzi si è ac-